

1

- Jeg vil have et barn. Og jeg skal ikke snakkes fra det en gang til, for jeg er ikke længere nødt til at rette mig efter andre. Denne gang er valget helt mit eget.

Hun så forlegent ud over klassen, uvis på, om hun havde sagt det højt eller kun tænkt det. Oplevelsen havde været så intens, at hendes sanser bedrog hende og smeltede fantasi og virkelighed sammen. Temmelig pinligt, i grunden. For hendes private tanker og dybeste drømme vedkom jo ikke børnene.

Men heldigvis så det ikke ud til, at de havde bemærket noget. For de arbejdede stadig koncentreret med den mumlende uro, der altid følger en flok aktive børn. Her og der stak et par stykker hovederne sammen for hviskende at diskutere en mulig løsning på opgaven. Andre rynkede panden eller suttede på blyanten, mens de overvejede problemet, inden de hastigt kradsede noget ned på papiret.

Ved andet bord i midterste række sad en lyshåret dreng og så direkte op på hende med et spørgende udtryk i sine blå øjne. Hun tog sig sammen og mødte hans blik.

»Ja, Ulrik, hvad er der?«

»Jeg kan ikke finde ud af det, Jette.«

Hun smilede lettet.

»Jamen, hvorfor siger du så ikke til i stedet for bare at sidde og kikke på mig?«

»Det gjorde jeg jo også.« Han så pludselig bekymret ud.
»Hele to gange.«

»Jeg sad vist og tænkte på noget andet. Det må du undskylde.« Hun rejste sig og gik ned til ham. »Lad os kikke på det.«

»Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med det dér?« Ulrik bankede med blyanten i bogen. »Når der ikke er noget resultat eller udsagn eller noget.«

»Det er ligesom stykkerne ovenover,« forklarede Jette. »Men her skal du bare selv finde det største resultat.« Hun pegede på den første opgave. »Se nu her: To plus fire gange ni. Hvad gør du først?«

»Plusser to og fire.« Han så op på hende. »Det er seks.«

»Okay. Skriv det, så du kan huske det.« Hun fortsatte:
»Og hvad gør du så?«

»Ganger med ni.« Ulrik tænkte sig om et øjeblik. »Det bliver fireoghalvtreds.«

»Godt. Og hvor skal parenteser så stå?«

Han satte den om to plus fire. »Her.«

»Ja, det er rigtigt.« Jette smilede opmuntrende. »Bliver resultatet større, hvis du sætter parenteser om fire gange ni?«

Drengen snakkede højt, mens han regnede: »Fire gange ni er ... øh, seksogtrediven, plus to.« Han så op på hende og rystede på hovedet. »Nej.«

»Godt, Ulrik.« Jette lagde en hånd på hans skulder. »Prøv så det næste.«

»Seks gange fem plus tre.« Ulrik mumlede og skrev små tal, inden han satte parenteser om fem plus tre. Han så spørgende op på sin lærer.

»Ja, det er rigtigt nok,« smilede Jette. »Men hvorfor?«

»Jo, for det bliver otteogfyrre,« svarede drengen tøvende. »Og det andet bliver kun tredive. Nej, ... treogtredive.«

»Sig mig engang, knægt,« smilede Jette og trak ham kærligt i håret. »Hvorfor synes du, det er svært?«

»Det ved jeg ikke.« Hans øjne flakkede et øjeblik. »Det er bare ... Min far bliver så gal, når jeg ikke kan finde ud af det.«

Jette satte sig på hug ved siden af bordet, så hun kom ned i drengens øjenhøjde.

»Han siger, at jeg ikke kan være det bekendt,« mumlede Ulrik og så ned i bordet. »Altså, når jeg ikke vil tage mig sammen, siger han.«

»Din far vil jo gerne have, at du skal være dygtig.«

»Ja, mon ikke,« kom det lavt. »Jeg skal altid kunne det samme som min storebror. Og det kan jeg bare ikke.«

Jette rejste sig.

»Du kan i hvert fald det her,« sagde hun opmuntrende og strøg ham over håret. Så gik hun videre til et par andre, der sad og viftede med en finger.

- Stakkels knægt, der hele tiden skal leve op til andres kvalifikationer, tænkte Jette medfølelse og betragtede Ulrik, der

arbejdede så ihærdigt med parenteserne. - Hvor er det urimeligt, hvis han ikke kan få lov til bare at være sig selv og blive accepteret på sine egne præmisser.

For han var både en sød og intelligent dreng, der aldrig voldte de store problemer. Ikke at han var en engel, for han fandt på lige så mange unoder som alle de andre. Men han gjorde aldrig egentlig fortræd, og han var vellidt af både lærere og kammerater.

- Elleve år. Præcis som min egen kunne have været.

Jette tvang sig til at se ud ad vinduet, for det stak i sårbare følelser, som ingen andre havde indblik i. Men tankerne lod sig ikke sådan tvinge ud af kurs.

- Var han blevet lang og tynd ligesom Ulrik og lige så nem? Eller var han blevet en lille firskåren frækkert som Jeppe? Hvis altså det var en dreng, hun ...

Klokken ringede, og børnene begyndte larmende at pakke sammen.

»I regner siden færdig til i morgen,« skyndte hun sig at råbe, inden de forsvandt.

»Jeg vil have et barn.«

Hun sagde det langsomt og med eftertryk, som om hun ville holde sig selv fast på en usikker beslutning. Varm ånde fulgte ordene på vej, fortættedes i mødet med den kolde luft og forsvandt som hvide tåger ud over åen. Men ingen hørte hende, for ingen havde fået lov til at følge hende ud i ensomheden.

Hun var taget ud til ådalen direkte fra skolen. I dette blide landskab, hvor terrænet steg og faldt i en fortryllende harmoni, følte hun sig i kontakt med selve den skaberkraft, der er rytmen i alt levende og derfor som intet andet kan bringe et uroligt sind i ligevægt.

Og fuld af uro var hun. Eller snarere fyldt af en dyb, endeløs skuffelse. De havde virkelig satset på, at nu skulle det lykkes. Og da menstruationen udeblev, var hendes glæde gigantisk og ellevild. Hendes forsæt om ikke at fortælle Torben det foreløbig var gået helt i vasken, for hun kunne simpelthen ikke skjule det. Hun var jo så lykkelig. Lige indtil andensidste time i dag, da hun begyndte at bløde.

Hun lænede sig mod broens rækværk, mens hun betragtede det vinterklædte sceneri foran sig. Et tyndt lag sne forsøgte ihærdigt at skjule de ar, som plovskæret havde trukket ud over markerne i efteråret. Men det hvide tæppe var fyldt med sorte knuder, hvor en bidende vind havde slidt de fine krystaller i stykker. Træer og buske stod med nøgne grene afmægtigt rækkende mod en uopnåelig sol uden spor af varme og liv. Hist og her skuttede huse og gårde sig med blege striber fra varme skorstene og hvide felter på mørke tage.